

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

דורות של בר-מצווה בהרחבה

הרב שלום שפאלטר

כשהלכנו לחדר המזכירות שב-770, וקראנו את המענה של הרבי. אחר כך פנה אלי אבי ושאל, "מה לדעתך מתכוון הרבי?"

הייתי נער צעיר, ומה כבר ידעתי? "אין לי מושג", השבתי.

אבי סיפק בעצמו את התשובה: "אני חושב שכוונת הרבי היא שבמקום לחזור בעל פה על מאמר חסידות אחד במסיבת הבר-מצווה, עליך לחזור על שני מאמרים".

בימים ההם להתווכח עם אבא היה דבר שלא יעלה על הדעת, ולכן עשיתי בדיוק את מה שאמרו לי. הכנתי פלפול הלכתי וכן למדתי בעל פה את המאמר הידוע "איתא במדרש תהלים", המבאר את משמעותה הפנימית של מצוות תפילין, ובנוסף למדתי מאמר חסידות נוסף של אדמו"ר הרי"צ על הפסוק "מה טובו אהליך יעקב". זמן קצר לפני היום המיועד, הביאו אותי הוריי ליחידות עם הרבי. כאשר סיפר אבי שבהתאם לעצת הרבי הכנתי מאמר חסידות שני, פניו של הרבי קרנו מאושר. הוא חיך אלי חיוך רחב וחמים, שחרוט בזיכרוני ומלווה אותי עד עצם היום הזה.

אחר כך ביקש ממני הרבי שאומר את תחילתו של הפלפול שהכנתי, ושעסק בחובה ההלכתית שעיבוד העורות לרצועות התפילין צריך להיעשות מתוך כוונה לשם מצוות תפילין. הרבי הוסיף ושאל אותי שתי שאלות בנוגע לתנאים נוספים שצריכים להתקיים כדי שהתפילין יהיו כשרות, אולם עצם הנוכחות במחיצת הרבי גרמה לי התרגשות רבה, והמילים נעתקו מפי מבלי שיכולתי להשיב. כשראה זאת, המשיך הרבי והחל לברך אותי לרגל הבר מצווה.

כאשר בניי התקרבו לגיל בר מצווה סיפרתי להם את הסיפור הזה. בעקבותיו חזרו גם הם מאמר חסידות

«

הרב שפאלטר בשנת תשל"ד (1974). בתקופת שליחותו במסגרת קבוצת התלמידים השלוחים לישיבה גדולה במלבורן, אוסטרליה

לקראת הבר מצווה שלי, שנועדה להתקיים בחורף של שנת תשכ"ו (1966), כתב אבי - הרב הירש מייילך (צבי אלימלך) שפאלטר - מכתב לרבי. בתור ניצול שואה, שאיבד את כל אחיו במלחמה, הוא היה נרגש מאוד - מטבע הדברים - ככל שהלך וקרוב מועד הבר מצווה של בנו הבכור. כמובן, הוא רצה לציין את המאורע ברוב פאר והדר, שכן בשעתו הוא היה אדם בעל אמצעים.

אולם, אחרי שהודיע לרבי שהוא מתכנן חגיגה מפוארת, השיב הרבי, "התורה חסה על ממונם של ישראל, ויחליפו בהרחבה ברוחניות". כלומר, הרבי לא תמך ברעיון של השקעה כספית גדולה בחגיגה מפוארת מתוך רחבות גשמית, והמליץ להשקיע במקום זאת ולדאוג שהחגיגה תיערך בהרחבה מבחינה רוחנית.

מזכירו של הרבי הקריא את תשובת הרבי לאבי בטלפון, אולם אבי ביקש לראות במו עיניו את מה שכתב הרבי. אני זוכר בבירור כיצד התלוויתי אליו

נוסף ביום הבר מצווה, וכך נהגו גם בניהם. כך יצא שעצת הרבי נמשכת כבר כמה דורות!

כשמלאו לי שש עשרה שנה - בתקופת לימודי בשיבת חב"ד בברינאוה שבצרפת - החלטתי למסור את התפילין שלי לבדיקה. אינני זוכר מה הייתה הסיבה שבגללה החלטתי שהדבר נחוץ, אולם אחרי שנבדקו, התברר שאחת מהפרשיות הייתה פסולה. מילה שלמה הייתה חסרה באחד הפסוקים. הידיעה על כך זעזעה אותי, וכמובן, הרגשתי נורא. מסתבר כי מאז הבר מצווה שלי - במשך שלוש שנים - הנחתי תפילין פסולות! גם לא קיימתי מצוות תפילין, וגם ברכת ברכות לבטלה. כתבתי לרבי וביקשתי שירה לי דרך תיקון על ענין זה.

הרבי ענה לי והורה שאלמד הלכות תפילין כפי שאלה מבוארים בשולחן ערוך של אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד. כמו כן, הורה שאלמד שלושה מאמרי חסידות העוסקים במצוות תפילין, אשנן את תוכנם בעל פה, ואחזור עליהם בזכרוני בכל עת. בנוסף, הורה לי הרבי להתחיל להניח זוג נוסף של תפילין שנכתבו על פי שיטת רבינו תם, בנוסף לתפילין שהנחתי עד אז שנכתבו על פי שיטת רש"י, השיטה העיקרית שהתקבלה להלכה. רבים נוהגים להניח בסוף התפילה גם תפילין של רבינו תם ללא ברכה, וכך תכנתי גם אני לעשות אחרי שימלאו לי שמונה עשרה שנה, כפי שהיה נהוג בשעתו בחב"ד. אולם, כאמור, הרבי הורה לי להקדים את התחלת ההנחה של תפילין אלו.

אבי שלח לי זוג תפילין שנכתבו כפי שיטת רבינו תם, ונהגתי להסתתר בשעה שהייתי מניח אותם מדי יום, מחשש שחבריי בשיבה לא יראו בעין את יפה את מנהגי להניחם בגיל כה צעיר.

זמן קצר לפני יום הולדתי השמונה עשרה, שבת הביתה מהשיבה בברינאוה, ונכנסתי לרבי ליחידות לרגל יום הולדתי. לקראת אותה יחידות ערכנו, כמה חברים קרובים, התוועדות חסידית קטנה, אליה הצטרף חסיד נוסף שהיה קצת יותר מבוגר מאתנו. "כאשר אתם נכנסים לרבי ליחידות", טבע מאתנו, "היפתחו בפני הרבי, חשפו בפניו את נשמתכם ואת לבטיכם הפנימיים ביותר - והוא ידריך ויכוון אתכם".

אולם, כאשר נכנסתי אל הרבי, לא הייתי מסוגל לעשות זאת. למעשה, הכנתי מבעוד מועד מכתב ארוך שאותו התכוונתי למסור לו, אך לפני שנכנסתי קרעתי אותו, ובפועל רק ביקשתי ברכה ליום הולדתי.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונום.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

שנה אחר כך, אזרתי אומץ. שוב הכנתי מכתב ארוך, אולם הפעם, מסרתי אותו לידיו. במכתבי פירטתי את מעמדי ומצבי ברוחניות - מה עשיתי ומה היה חסר אצלי בעבודת ה'. בפרט, סיפרתי לרבי שלפעמים, כשאני עושה דברים מסויימים בעבודת ה', אני מרגיש שהדבר מעורר בי "ישות" וגאווה.

תשובתו של הרבי הייתה - אינני זוכר את לשונו במדויק, אולם תוכן הדברים היה - "זו עצתו של היצר הרע. הוא מעוניין שתחדל מלעשות את אותם דברים, ולכן הוא גורם לך לחשוב שהדבר נובע מצד הישות. אם היצר הרע אומר לך שאתה עושה את הדברים מתוך גאווה - אדרבה, תוסיף ותעשה! פשוט תעשה עוד ועוד. עשה מצווה, למד עוד דף גמרא, ואחר כך עוד אחד. מותר ללמוד תורה גם 'שלא לשמה', שכן 'מתוך שלא לשמה, בא לשמה'. לכן, פשוט תמשיך ותוסיף עוד ועוד".

זו הייתה מבחינתי עצה מהפכנית, ויצאתי מאותה יחידות עם הרבי בתחושה מאוד מרוממת. ברגע שנפתחתי בפני הרבי, הוא אכן הדריך אותי בדרך הישרה. זו הייתה יחידות מיוחדת במינה.

מאז תשל"ו (1976) מלמד הרב שלום שפאלטר בשיבת חב"ד במוריסטאון, ניו ג'רזי. הוא רואיין בחודש כסלו תשע"ה (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — אחרי ערבית ניגש הרבי לבניין הספרייה הסמוך ל-770 כדי לחלק מהמצה השמורה שנאפתה באותו יום לנציגים מארץ ישראל ומאנגליה. תחילה הגישו הנציגים מאנגליה לרבי ספרי תניא חדשים שיצאו לאור עם תרגום לאנגלית, ואחרי שחילק לנוכחים עותק מהספר וכן שטרות לצדקה, הפתיע הרבי והודיע שבכוונתו למסור שיחה אחרי חלוקת המצות. בשיחתו, שנמסרה במרפסת שבפתח הספרייה, הסביר הרבי את הקשר בין התאריך - ב' בניסן, יום השנה להסתלקות אדמו"ר הרש"ב - ובין הדפסת התניא המתורגמת וחלוקת המצות. ¹ ב' בניסן

1 לקוטי שיחות כב, עמ' 184

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org